

Súd: Krajský súd Košice  
Spisová značka: 9Co/683/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114211323  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Soga  
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7114211323.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Sogu a sudcov JUDr. Moniky Koščovej a JUDr. Táne Veščičikovej, v právnej veci žalobcu: R. W. V., I. XX.XX.XXXX, Z. W., I. Y. XXXX/XX proti žalovanému: 1/ O. L., I. XX.XX.XXXX Z. N., K. XX X/ W. W. V., I. XX.XX.XXXX Z. N., Z. X zastúpenou JUDr. Jaroslavou Plažákovou, advokátkou v konaní o zaplatenie 2.000 Eur, o odvolaní žalovanej v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 25.06.2015 č. k. 17C/213/2014-84 takto

### rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

### o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice I (ďalej iba súd prvého stupňa) rozsudkom zo dňa 25.06.2015 č.k. 17C/213/2014-84 rozhodol tak, že žalovaného v 1. a v 2. rade zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 2.000 eur s 9,25 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 2.000 eur od 16. 06. 2011 do zaplatenia a zmluvnú pokutu vo výške 2.000 eur, všetko v mesačných splátkach po 40 eur mesačne, splatných vždy do 20. dňa v kalendárnom mesiaci od právoplatnosti tohto rozsudku až do úplného splatenia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia a s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého. Ďalej rozhodol, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Uviedol, že vykonaným dokazovaním a s poukazom na ust. § 657, 546, 548, 550 a 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka mal za preukázané, že žalobca na základe zmluvy o pôžičke zo dňa XX. XX. XXXX požičal žalovanému v 1. rade sumu 2.000 eur, ktorú mal žalovaný vrátiť do XX.XX.XXXX. V uvedenej zmluve sa žalovaná v 2. rade ako ručiteľka zaviazala uspokojiť pohľadávku žalobcu, ak ju neuspokojí dlžník žalovaný v 1. rade. Súd poznamenal, že v danom prípade je irelevantné, či žalovaná poznala osobne veriteľa a dlžníka, nakoľko nebolo sporné, že zmluvu podpísala. Má vysokoškolské vzdelanie a svojím podpisom dokonca úradne overeným potvrdila, že zmluvu si prečítala, jej obsahu porozumela a uzavrela ju slobodne a vážne. Žalovaní dlh žalobcovi napriek písomnej výzve žalobcu nevrátili, preto ich na splnenie uvedenej povinnosti zaviazal súd. Vzhľadom na to, že dňom XX. XX. XXXX sa dlžník dostal do omeškania splnením peňažného dlhu vo výške 2.000 eur a k XX. XX. XXXX bola sadzba ECB vo výške 1,25 %, preto výška z úroku z omeškania je 9,25 % ročne, súd zaviazal žalovaných aj na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne z uvedenej sumy od XX. XX. XXXX do zaplatenia. Uviedol, že pokiaľ ide o uplatnený nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 5 eur za každý deň omeškania od XX. XX. XXXX do zaplatenia, je takto formulovaná zmluvná pokuta pre prípad nesplnenia povinnosti včas uhradiť dlh popri zákonných úrokoch z omeškania neprimerane vysoká, keďže denná sadzba je určená fixne bez ohľadu na výšku zostatku dlhu a pri omeškaní s

vrátením celej pôžičky už len za obdobie 14 mesiacov prevyšuje dlžnú sumu. Vzhľadom na uvedené súd s prihliadnutím na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti znížil zmluvnú pokutu na sumu vo výške zapožičanej istiny a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná v 2. rade. Uviedla, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za nesprávny, pretože súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/, f/ a 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. V odôvodnení odvolania uviedla, že napadnutý rozsudok vykazuje rozpory s vykonaným dokazovaním. Z výpovede žalovaného v 1. rade vyplýva, že on si chcel požičať a v skutočnosti aj požičal len 1.000 eur, aj keď v zmluve o pôžičke zo dňa XX. XX. XXXX je uvedená suma 2.000 eur, nakoľko 1.000 eur si od neho vyžiadala p. Š., ktorá jej poskytnutie sprostredkovala. Konajúci súd sa však touto otázkou vôbec nezaoberal. Ďalej uviedol, že z výpovede žalobcu vyplýva, že sa s p. Š. pozná už 5 rokov a že mu sprostredkovala viacerých záujemcov o pôžičku a že s viacerými v presne neoznačenom počte sprostredkovala uzavretie zmlúv o poskytnutie pôžičky. Žalobca na jednej strane vypovedal, že s p. Š. nemal žiadnu dohodu, na druhej strane pri spôsobe uhrádzania poplatku za overovanie podpisov na zmluvách tieto jej uhrádzal elektronicky. Teda je jednoznačné, že medzi žalobcom a p. Š. bol vytvorený režim spolupráce a s jej prácou bol veľmi spokojný, keďže vo svojej výpovedi konštatoval, že p. Š. musela byť veľmi šikovná, ale výšku odmeny nezverejnil, resp. jej existenciu popiera. Z postupu p. Š., keďže od žalovaného v 1. rade vyžiadala 1.000 eur mala dôvodne za to, že šlo o biznis a nie malý. Napriek týmto skutočnostiam, aj keď žalobca podal žalobu ako súkromná osoba, je z uvedeného zrejmé, že žalobca podniká v peňažných službách ako nebankový subjekt a konajúci súd napriek tomu vôbec neskúmal, či u žalobcu sa nejedná o nedovolené podnikanie. Uviedla, že súd na začiatku má vždy skúmať, či sa jedná o platný právny úkon a povinnosťou súdu v prvom rade je zisťovať, či tomu tak v danom prípade je, či sa jedná o platný alebo o neplatný právny úkon. Ako vyplýva z uvedeného, v danom prípade sa jedná okrem iného minimálne o zastieraný právny úkon. Ďalej uviedla, že prišla za p. Š., aby si požičala peniaze aj predtým si u nej požičiavala peniaze, lebo bola v nebankovke. Ona však najprv predstierala, že jej ju vybaví, ale chcela od nej, aby šla ručiť. Aj vypísala papiere na jej pôžičku, podpísala ju ako dlžník, ale peniaze ostali u nej. Uistovala ju, že všetko je v poriadku, že ona robí len dobrú nezištnú službu pre takých, ako je ona. Že to ani nemusí čítať a keďže ju poznala a aj keď nepoznala veriteľa ani dlžníka, tak podpísala zmluvu ako ručiteľ. Až potom, keď už bolo všetko vybavené, zmluvu, o ktorú ide v tomto spore sa dozvedela, že pôžičku nedostane, lebo sa nedá. Bola uvedená podvodne do omylu a zmluvu o ručení v žiadnom prípade neuzavrela slobodne a vážne. Ďalej mala za to, že celá zmluva o pôžičke je aj v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca konal v tomto prípade v rozpore s dobrými mravmi a taká zmluvná pokuta, ako je v zmluve 5 eur za každý deň omeškania, je úžera najhrubšieho zrna. Z uvedeného dôvodu žiadala, aby súd žalobu zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania žalovanej v 2. rade.

Žalobca sa k odvolaniu vyjadril, uviedol, že spôsob, akým došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke preukázal listinnými dôkazmi. Na základe zmluvy dňa XX.XX.XXXX previedol 2.000 Eur na účet žalovaného v 1. rade. Peniaze žalovaný v 1. rade prevzal a ako s nimi ďalej naložil, nemá informácie. Uviedol, že žalovaný v 1. rade túto pôžičku nespochybnil. Plnenie zo zmluvy bolo zabezpečené ručením žalovanej v 2. rade. Za akých podmienok išla ručiť nemal vedomosť. Mal za to, že to bol prejav jej slobodnej vôle ako je napísané v zmluve a osvedčené vlastnoručným podpisom u notára.

Žalovaný v 1. rade sa k odvolaniu žalovanej v 2. rade nevyjadril.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovanej v 2. rade proti rozsudku bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p., z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Rozsudok je v napadnutom výroku vecne správny, preto ho odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27.01.2016 o 9.20 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 227/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia

boli zverejnené dňa 19.01.2016 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods. 1, 3 O.s.p..

Žalobca podľa obsahu odvolania namieta odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. h/, ust. §205 ods. 2 písm. c, O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ust. §205 ods. 2 písm. d, O.s.p., teda že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ust. §205 ods. 2 písm. f, O.s.p., teda že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov účastníci konania ani nenavrhl, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Vecne správne, podrobné a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalovanej v 2. rade nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o namietané odvolacie dôvody, odvolací súd udáva nasledovné:

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

Súdom vykonané dôkazy boli dostatočným podkladom na úplné zistenie skutkového stavu, čo je nepochybne zrejmé z obsahu spisu. Žalovaná v 2. rade v priebehu konania ani vo svojej účastníckej výpovedi nenavrhol žiadne dôkazy, potvrdila, že zmluvu ako ručiteľka podpísala, hoci nepoznala veriteľa ani dlžníka. Bola poučená v zmysle ust. § 120 ods. 1 O.s.p. (uznesenie zo dňa 18.10.2014 na čl. 59), z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je daný.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvého stupňa spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p. a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p..

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov resp., ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p..

K odvolaciemu dôvodu žalovanej v 2. rade a to, že rozsudok vykazuje rozpory s vykonaným dokazovaním, odvolací súd udáva, že ani tento odvolací dôvod nie je daný. Predmetom konania bola pôžička uzavretá medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade, pričom žalovaná v 2. rade vystupovala ako ručiteľ. V konaní bolo listinnými dôkazmi preukázané kto, komu a čo požičal, že žalobca poukázal na účet žalovaného v 1. rade sumu 2.000 Eur a táto skutočnosť nebola spochybnená ani žalovaným v 1. rade, že túto sumu obdržal. Skutočnosť, aký vzťah bol medzi žalovaným v 1. rade a p. Š., nie je pre toto konanie právne významná, nakoľko táto osoba nebola účastníkom zmluvného vzťahu. Ak z výpovede žalovaného v 1. rade vyplynulo, že si chcel požičať sumu len 1.000 Eur, v konaní bolo nepochybne preukázané, že mu bolo doručené 2.000 Eur, a to ako naložil s obdržanou sumou, bolo len na vôli žalovaného v 1. rade.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením vecí je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis, správne ho i vyložil (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania), takže ani tento odvolací dôvod nie je daný.

Podľa ust. §34 Občianskeho zákonníka /ďalej OZ/, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Podľa ust. § 49a OZ, právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je takisto neplatný, ak omyl táto osoba vyvolala úmyselne. Omyl v pohnútku nerobí právny úkon neplatným.

Podľa ust. §40a OZ, ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovení § 49a, 140, § 145 ods. 1, § 479, § 589, § 701 ods. 1 a § 741b ods. 2, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Neplatnosti sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil. To isté platí, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje dohoda účastníkov (§ 40). Ak je právny úkon v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom o cenách, je neplatný iba v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto predpisu, ak sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti dovolá.

Žalovaná v 2. rade argumentovala tým, že bola pri uzavretí zmluvy uvedená do omylu tým, že jej bola sľúbená pôžička, ktorá jej napokon poskytnutá nebola a popri tom podpísala inú zmluvu o pôžičke, kde vystupovala ako ručiteľ. Sama žalovaná v 2. rade uviedla, že zmluvu podpísala, navyše s úradne overeným podpisom.

Neplatnosť právnych úkonov upravuje všeobecne Občiansky zákonník, ktorý rozlišuje neplatnosť absolútnu a neplatnosť relatívnu.

Absolútna neplatnosť právnych úkonov pôsobí voči každému. Preto sa jej môže dovolávať každý, a to bez časového obmedzenia, pretože toto právo nezaniká ani sa nepremlčuje. Súd vyvodzuje dôsledky z absolútnej neplatnosti právneho úkonu z úradnej povinnosti, t.j. bez toho, aby niekto dal podnet.

Ustanovenie § 49a OZ ustanovuje, kedy je právny úkon neplatný v dôsledku omylu. Omyl má za následok neplatnosť právneho úkonu len vtedy, ak je pre právny úkon rozhodujúci (podstatný). Musí ísť o taký omyl, bez ktorého by k právnemu úkonu nedošlo a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela v čase právneho úkonu vedieť. Otázka, či ide o omyl rozhodujúci (podstatný), je vždy otázkou posúdenia všetkých skutkových okolností konkrétneho prípadu. Neplatnosť právneho úkonu, ktorý bol urobený v omyle, je relatívna (§ 40a OZ).

Právna podstata omylu spočíva v tom, že konajúci mal nesprávnu, resp. nedostatočnú predstavu o právnych účinkoch úkonu. Omyl vo vôle je právne významný (má za následok neplatnosť právneho úkonu) len vtedy, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcim zo skutočnosti, ktorá bola pre právny úkon rozhodujúca, resp. podstatná a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť v čase právneho úkonu.

Omyl je pri právnom úkone rozhodujúci, resp. podstatný, ak sa týka právneho dôvodu alebo inej skutočnosti, ktorá bola pre uskutočnenie právneho úkonu podľa prejavenej vôle rozhodujúca. Právne následky omylu sú teda spojené len s určitým kvalifikovaným (právne významným) omylom. Právne významný je omyl vtedy, ak je tento omyl skrytý (t.j. účastník konajúci v omyle o ňom nevie) a druhý účastník tento omyl spôsobil priamo úmyselne. O omyl však pôjde aj vtedy, keď druhý účastník omyl vyvolal inak, napr. neúmyselne alebo o ňom musel vedieť. V takomto prípade omyl musí vychádzať zo skutočnosti, ktorá je pre uskutočnenie právneho úkonu rozhodujúca (musí ísť o omyl podstatný). Omyl je podstatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcim zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca (podstatná), a bez ktorej by k právnemu úkonu nedošlo, a ďalej osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela v čase právneho úkonu aspoň vedieť.

Ustanovenie § 49a OZ však nemožno vykladať tak, že na jeho základe je osoba, ktorá sa omylu dovoľáva, zbavená povinnosti si sama, podľa okolností konkrétneho prípadu, zabezpečiť objektívne informácie o okolnostiach, ktoré považuje táto osoba za rozhodujúce pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu a bez príčiny sa vo svojom úsudku nechala mylne ovplyvniť prípadnými náznakmi riešenia zamýšľaného právneho úkonu.

V prejednávanej veci účastníci konania uzavreli zmluvu o pôžičke podľa ustanovení § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka, na základe ktorej vznikol zmluvný vzťah, ktorý je občianskoprávnym záväzkovým vzťahom. Na základe zákonných ustanovení sa pri uvedenom type zmlúv vyžaduje, aby veriteľ prenechal dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu odvolací súd konštatuje, že v konaní bolo dostatočným spôsobom preukázané, že predmet pôžičky bol poskytnutý žalovanému v 1. rade. Uzavretie tejto zmluvy a zabezpečenie pohľadávky ručiteľom, nebolo v žiadnom ustanovení zmluvy podmienené poskytnutím inej pôžičky ručiteľovi, tak ako sa toho dovoľáva žalovaná v 2. rade. Je evidentné, že sa jednalo o dve samostatné zmluvy, ktoré mali byť uzavreté medzi rôznymi účastníkmi, kde v predmetnej zmluve ako jej účastníci vystupovali žalobca ako veriteľ, žalovaný v 1. rade ako dlžník a žalovaná v 2. rade ako ručiteľ. V inom právnom úkone - zmluve o pôžičke mala vystupovať žalovaná v 2. rade ako dlžník a nebolo ani žalovanou v 2. rade tvrdené, kto mal vystupovať ako veriteľ. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že nemožno tieto dva zmluvné vzťahy zamieňať. Ak samotná žalovaná v 2. rade v odvolaní tvrdila, že aj predtým si u p. Š. požičala peniaze, nemôže sa teraz dovoľávať omylu, ak si sama nezabezpečila objektívne informácie o okolnostiach, ktoré považuje za rozhodujúce pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu a bez príčiny sa vo svojom úsudku nechala mylne ovplyvniť prípadnými náznakmi riešenia zamýšľaného právneho úkonu.

Súd teda dospel k záveru, že žalovaná v 2. rade nepreukázala, že bola uvedená do omylu, uvedenie do omylu ani v konaní pred súdom prvého stupňa netvrdila, preto odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nevychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalovanej v 2. rade. Trovy odvolacieho konania mu však nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnil, preto odvolací súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovaná v 2. rade v odvolacom konaní nebola úspešná, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 /§3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011/.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.